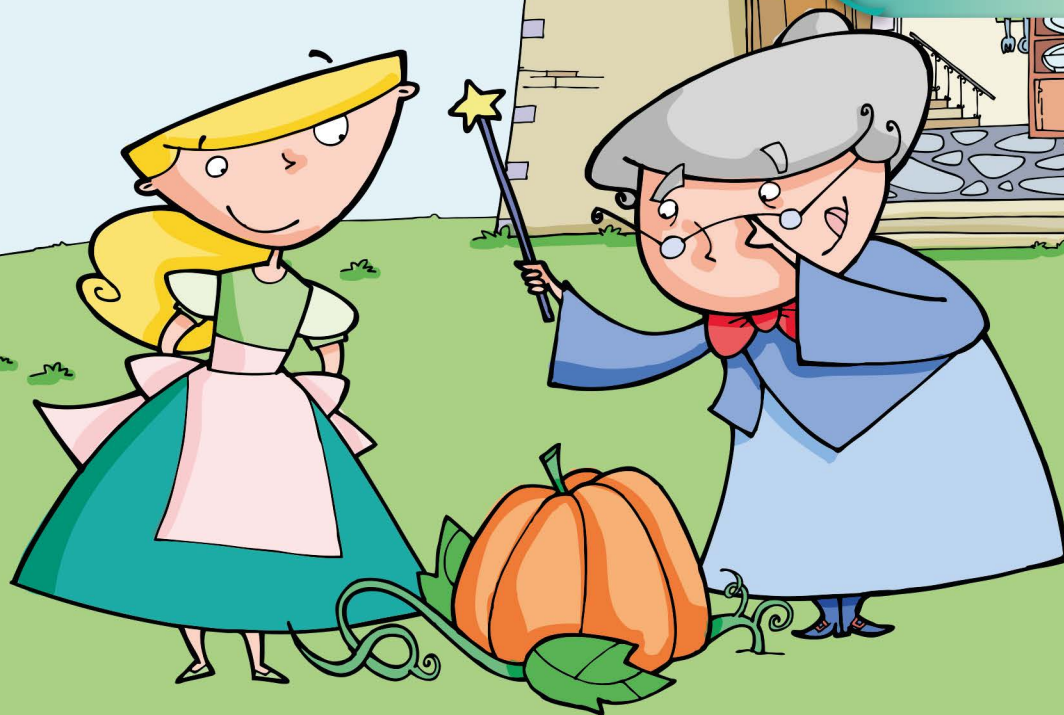

AIXÒ ERA
I NO ERA

LA CENDROSA

Il·lustracions
Ana Zurita

edicions
bromera

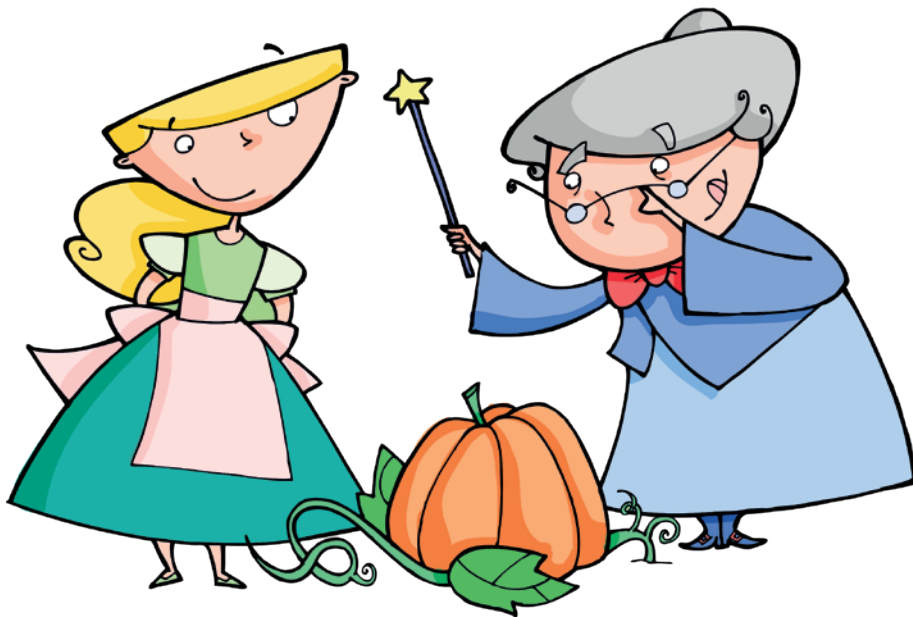

AIXÒ ERA
I NO ERA

LA CENDROSA

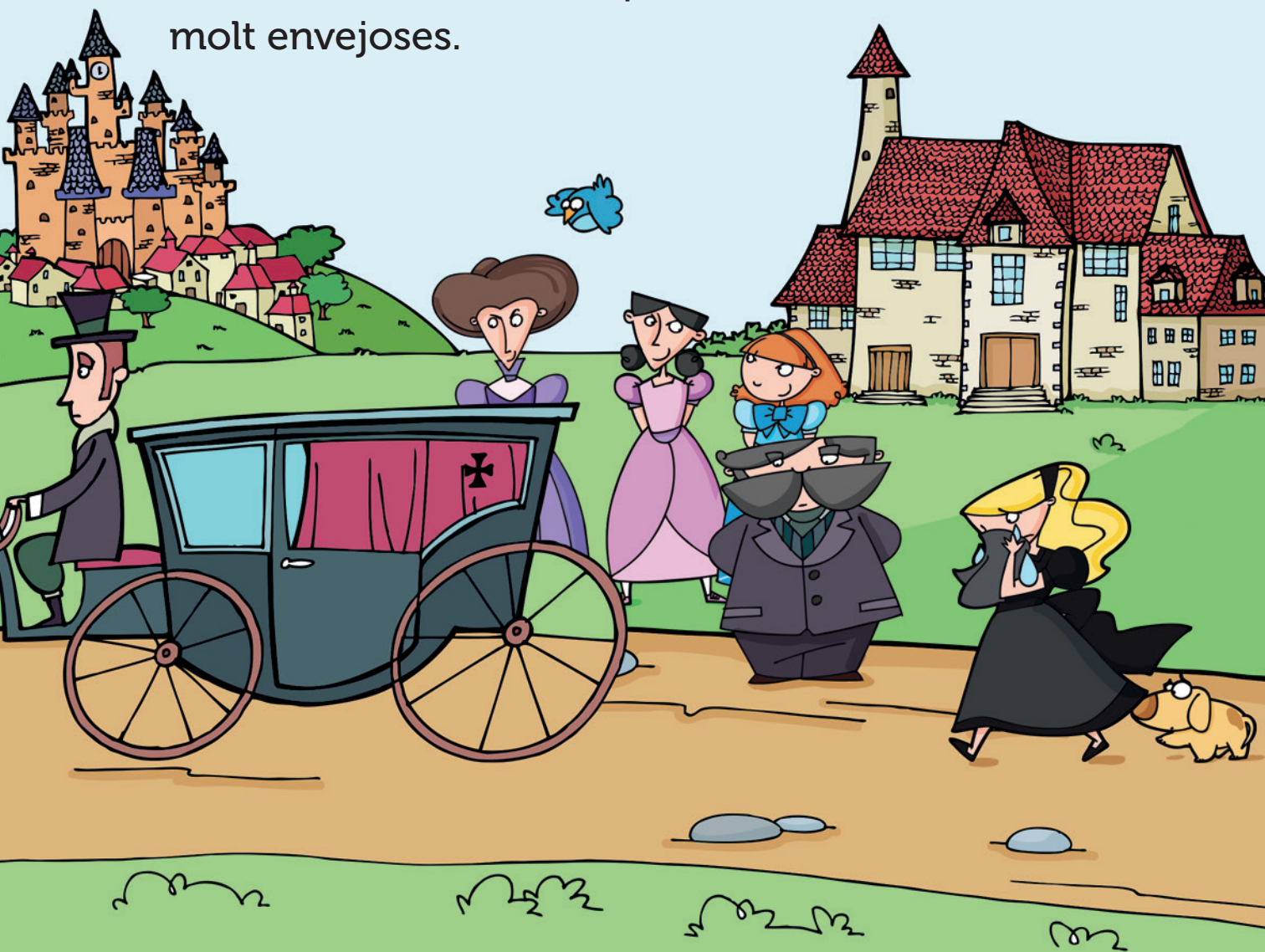
Il·lustracions

Ana Zurita

edicions
bromera

Això diu que era una xiqueta preciosa la mare de la qual havia mort. Son pare va tornar a casar-se amb una dona que tenia dues filles molt envejoses.

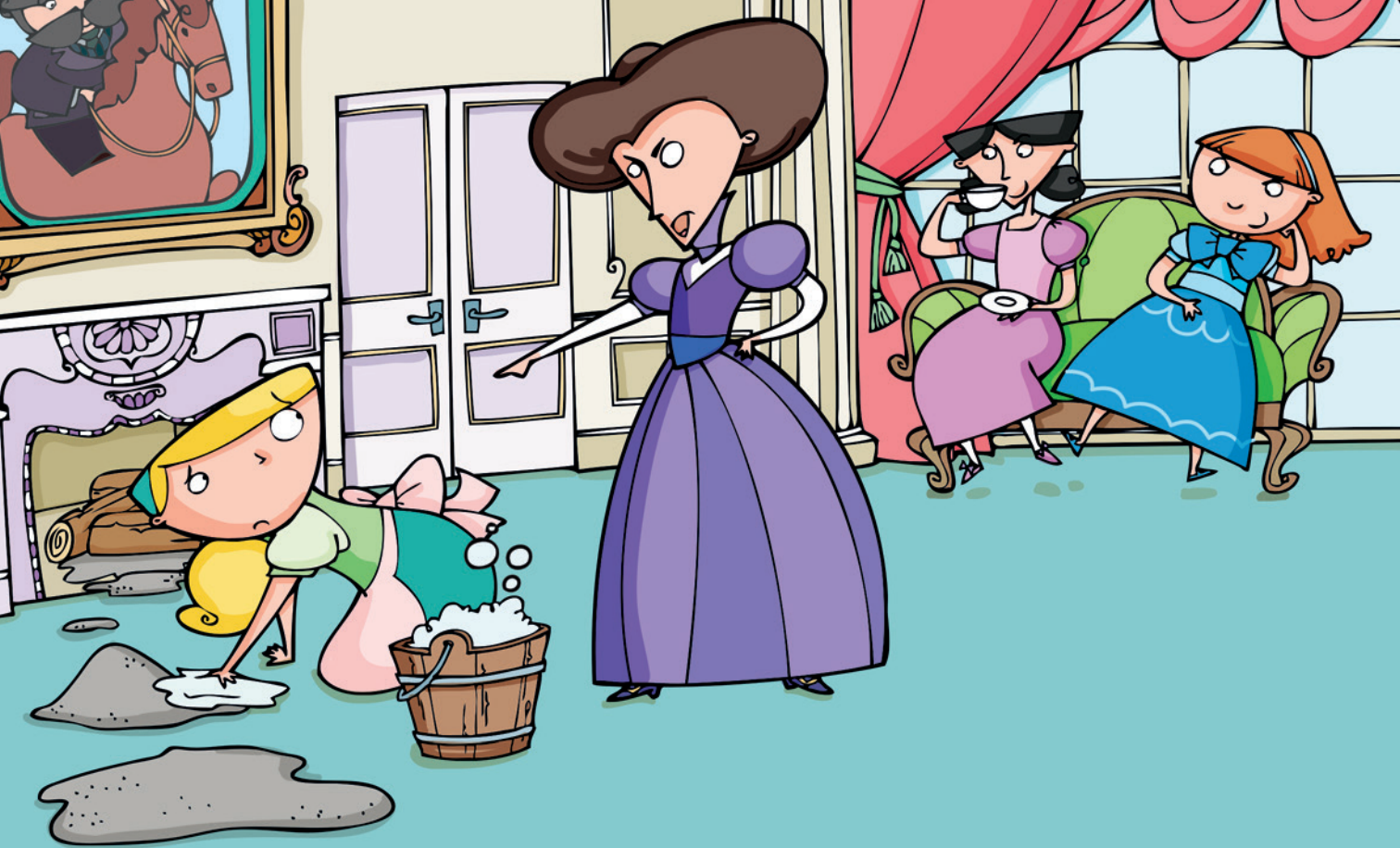

Un dia, el pare va haver d'emprendre un llarg viatge, i la va deixar sola amb la seua madrastra.

–Adéu, filla meua, porta't bé.

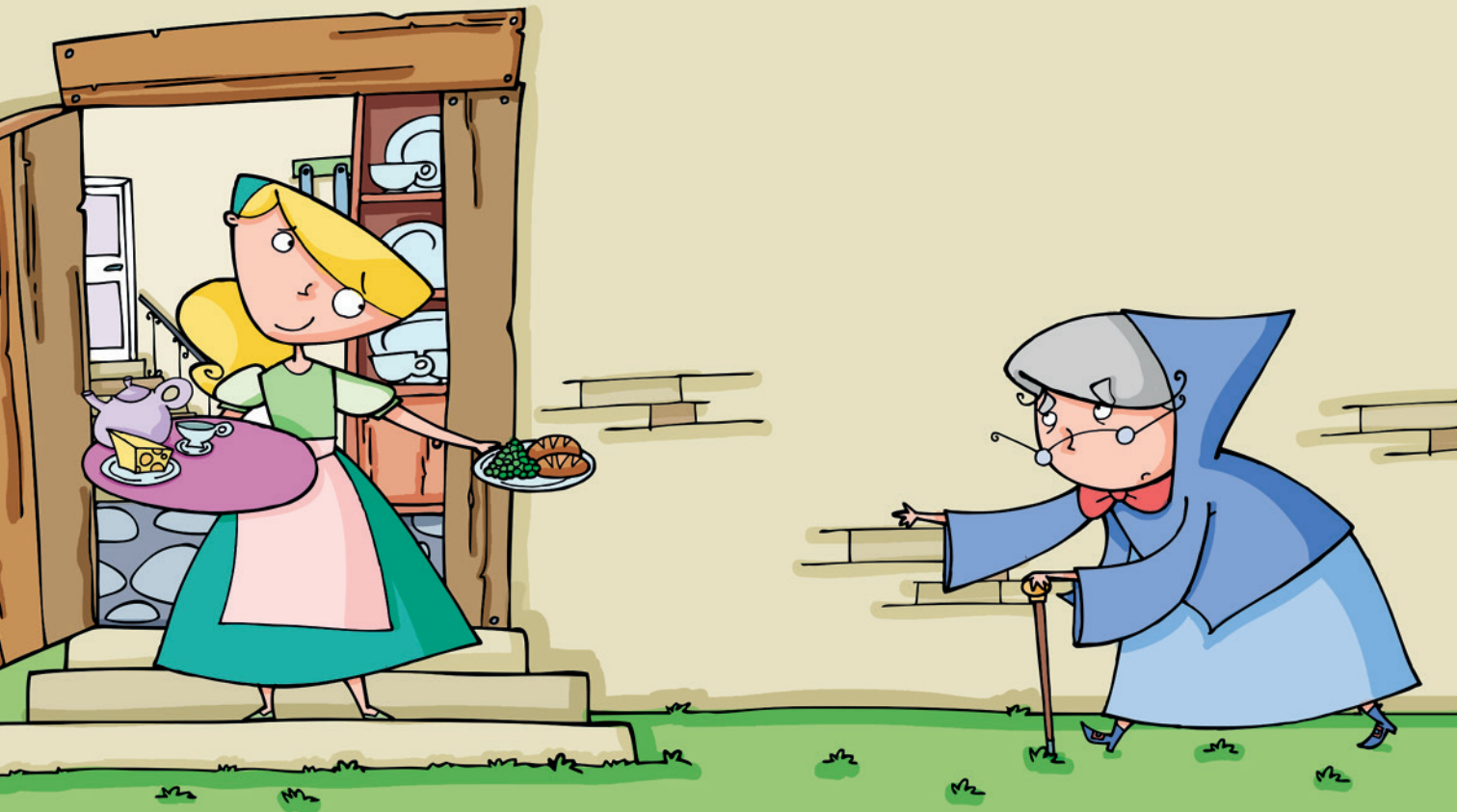
–Adéu, pare, torna prompte!

Amb el temps, la madrastra la tractava cada volta pitjor i l'obligava a fer les feines més dures de la casa. Per això sempre anava bruta de pols i de cendra.

–Xiqueta immunda, afanya't. Encara has de llavar la roba, escurar els plats i agranar la cuina.

Un matí, va arribar una velleta demanant caritat.

–Oh, xiqueta preciosa amb la cara bruta de cendra, podries donar-me alguna cosa per a menjar?

–Prenga aquests pésols i aquest tros de pa, que són l'únic que tinc per a menjar.

–Gràcies, dolça Cendrosa, la teua bondat és la bellesa més gran que hi ha.